

Sygn. akt II Ca 911/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Barbara Nowicka

Sędziowie: SO Grażyna Kobus

SO Piotr Rajczakowski

Protokolant: Violetta Drohomirecka

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2013 r. w Świdnicy

na rozprawie

sprawy sprawę z powództwa **G. L.**

przeciwko **Powiatowi (...)**

o zapłatę 9.425 zł

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 2 października 2012 r., sygn. akt I C 706/12

I. oddala apelację;

II. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej 60 zł kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 911/12

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 2 października 2012 r. Sąd Rejonowy zasądził od strony pozwanej Powiatu (...) na rzecz powoda G. L. 9.350 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 14 marca 2012 r., a dalej idące powództwo oddalił oraz orzekł o kosztach procesu.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny. Powód G. L. okresie od 17 czerwca 2004 r. do 26 stycznia 2006 r. dokonał rejestracji

22 samochodów osobowych sprowadzonych z zagranicy, przy czym poniósł łącznie opłaty za wydanie kart pojazdu w wysokości 22 x 500 zł. Pismem z dnia 28 lutego 2012 r. powód wezwał Starostwo Powiatowe w K. do dobrowolnego zwrotu kwoty pobranej za wydanie kart pojazdu 22 samochodów osobowych, wyznaczając termin 14-dniowy do zapłacenia tej kwoty. W odpowiedzi z dnia 6 marca 2012 r. Starostwo Powiatowe w K. powiadomiło powoda, że kwotę opłaty jaką od niego pobrano przy rejestracji 22 samochodów naliczono na podstawie § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 r. w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu (Dz. U. Nr 137, poz.

1310 ze zm.). Rozporządzenie to zostało wydane przez Ministra Infrastruktury na podstawie art. 77 ust. 4 pkt 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (t.j. Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908 ze zm.). Strona pozwana wyjaśniała powodowi, że zgodnie z art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Każde zatem zagadnienie prawne wniesione przed organy zobligowane do stosowania prawa organy te muszą rozstrzygać na podstawie norm należących do systemu prawnego i takie, w związku z powyższym, przy rejestracji aut powoda zastosowano. Starostwo przyznało, że dnia 17 stycznia 2006 r. Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że przepis rozporządzenia jest niezgodny z ustawą - Prawo o ruchu drogowym, ponieważ zawyża wysokość opłaty, gdyż rzeczywiste koszty produkcji i dystrybucji kart są dużo niższe niż wartość określona w rozporządzeniu, co wykracza poza zakres upoważnienia zawartego w art 77 ust. 5 cytowanej wyżej ustawy. Ponadto Trybunał uznał, że opłata za kartę pojazdu jest niezgodna z Konstytucją, gdyż jest swego rodzaju podatkiem, a taki może być nałożony wyłącznie w drodze ustawy, a nie rozporządzenia. Pomimo tych argumentów Trybunał nie zakazał organom rejestrującym pobierania tej opłaty,

a jedynie nakazał Ministrowi Transportu i Budownictwa wydanie do dnia

1 maja 2006 r. nowego rozporządzenia, ustalającego nową wysokość opłaty za wydanie karty pojazdu, uwzględniającą koszty produkcji i dystrybucji tych druków. Mając powyższe na uwadze dnia 10 kwietnia 2006 r. Minister Transportu i Budownictwu wydał rozporządzenie w sprawie wysokości opłat za kartę

pojazdu (Dz. U. Nr 59, poz, 421), ustalając od dnia 15 kwietnia 2006. r. nową

opłatę za wydanie karty pojazdów w kwocie 75 zł. W związku z tym, że rejestracja samochodów nastąpiła przed tą datą, zwrot należności, o którą powód wnosi, nie jest możliwy. Pismem z dnia 3 kwietnia 2012 r. powód złożył wniosek o wydanie zaświadczenia przez Starostwo Powiatowe w K., potwierdzającego dokonanie przez niego pierwszej rejestracji na terenie RP następujących samochodów:

1. V. (...) nr rej. (...), 2. V. (...) nr rej. (...), 3. M. (...) nr rej. (...), 4. M. (...) nr rej. (...), 5. O. (...) nr rej. (...) MN, 6. A. (...) nr rej. (...), 7. F. (...) nr rej. (...), 8. V. (...) nr rej. (...), 9. F. (...) nr rej. (...), 10. V. (...) nr rej. (...), 11. V. (...) nr rej. (...), 12. M. (...) nr rej. (...), 13. M. (...) nr rej. (...), 14. O. (...) nr rej. (...), 15. A. A. nr rej. (...), 16. V. (...) nr rej. (...), 17. A. (...) nr rej. (...), 19. V. (...) nr rej. (...), 20. V. (...) nr rej. (...), 21. S. (...) nr rej. (...), 22. A. (...) nr rej. (...). Pismem z dnia 27 kwietnia 2012 r. Starostwo Powiatowe w K. zaświadczyło, że pojazdy wskazane w poz. od 1 do 22 we wniosku powoda z dnia 3 kwietnia 2012 r. były pierwszy raz zarejestrowane na terytorium Polski na powoda. Pojazdom tym nadano numery rejestracyjne zgodne z wykazem, za wyjątkiem poz. nr 9, gdzie winien być wskazany F. (...) o nr rej. (...) i wydano karty pojazdów. Opłaty za wydanie karty pojazdu dla wszystkich w/w pojazdów zostały wniesione przez powoda w kwocie 22 wpłaty po 500 zł.

Rozważając tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy w pierwszej kolejności wskazał, że strona pozwana Powiat (...) w K. uznała częściowo powództwo w zakresie pierwotnie dochodzonej należności głównej i odsetek, ale od dnia 14 marca 2012 r., Sąd zaś stanął na stanowisku, że czynność ta nie jest sprzeczna z prawem, zasadami współżycia społecznego, ani nie zmierza do obejścia prawa w rozumieniu art. 213 § 2 kpc. Powód jako podstawę dochodzenia spornego roszczenia wskazał przepisy kodeksu cywilnego o bezpodstawnym wzbogaceniu (tj. art. 405 - 414 kc). Zgodnie z art. 405 kc, kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości. Stosownie do treści art. 410 k.c. przepisy artykułów poprzedzających stosuje się w szczególności do świadczenia nienależnego, a świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia. Bezpodstawne wzbogacenie kreuje nowy stosunek zobowiązaniowy, zawierający roszczenie o zwrot wzbogacenia, które zubożony ma względem wzbogaconego jego kosztem, a podmiot, który został bezpodstawnie wzbogacony, ma obowiązek zwrotu nienależnej korzyści. Uwzględniając powyższe Sąd wskazał, że powód w okresie od 17 czerwca 2004 r. do 26 stycznia 2006 r. 22 - krotnie uiszczył opłaty za wydanie kart pojazdów zakupionych za granicą w łącznej wysokości 22 x 500 zł, tj. 11 000 zł. Opłata w wysokości 500 zł ustalona była przepisami rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 r. w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu (Dz. U. Nr 137, poz. 1310). Kwestia wysokości opłaty za kartę pojazdu została jednoznacznie rozstrzygnięta wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 17 stycznia 2006 r. (sygn. akt U 6/04, OTK-A 2006/1/3), w którym Trybunał orzekł o niezgodności § 1 ust.

1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 r. w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu (Dz. U. z 2003 r. Nr 137, poz. 1310) z przepisem art. 77 ust. 4 pkt 2 i ust. 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908) oraz z art. 92 ust. 1 i art. 217 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Trybunał stwierdził również, że przedmiotowa opłata nie powinna przekraczać kwoty 75 zł, uwzględniającej rzeczywiste znaczenie karty pojazdu oraz koszty związane z drukiem i dystrybucją karty. Konsekwencją uznania przepisu rozporządzenia za niekonstytucyjny jest stwierdzenie, że w świetle obowiązujących przepisów prawa powód miał obowiązek uiszczenia opłaty za kartę pojazdu wyłącznie w wysokości uwzględniającej kryteria wynikające z art. 77 ust. 5 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Uiszczona przez niego kwota po 500 zł za wydanie karty pojazdu niewątpliwie była zawyżona, gdyż opłata powinna uwzględniać jedynie wysokość kosztów związanych z drukiem i dystrybucją, o których mowa w art. 77 ust. 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym. Sąd podniósł nadto, że pomocnym w zakresie ustalenia wysokości kwoty podlegającej zwrotowi jest niewątpliwie przepis § 1 ust. 1 obecnie obowiązującego rozporządzenia Ministra Transportu i Budownictwa z dnia 28 marca 2006 r., zgodnie z którym opłata za kartę pojazdu wynosi 75 zł. Zatem różnica pomiędzy 500 zł (opłatą uiszczoną przez skarżącego), a 75 zł (opłatą pobieraną na podstawie rozporządzenia z 2006 r.) wynosi 425 zł i stanowi kwotę nienależnie pobraną. Dodatkowym argumentem przemawiającym za taką interpretacją jest też fakt, że w § 1 ust. 2 rozporządzenia z 2003 r. przewidziana opłata za wydanie wtórnika karty pojazdu wynosiła także 75 zł. Kwota w tej samej wysokości wyznaczona została też za wydanie wtórnika karty pojazdu w § 1 ust. 2 rozporządzenia z 2006 r. Treść rozporządzenia w zakresie ustalenia wysokości opłaty za wydanie karty pojazdu sprowadzonego z innych krajów Unii Europejskiej na poziomie 500 zł jest sprzeczna z art. 77 ust. 4 i ust. 5 ustawy - Prawo o ruchu drogowym, z uwagi na ustalenie wysokości opłaty w zakresie przekraczającym upoważnienie ustawowe wynikające z powołanego przepisu ustawy, a tym samym z art. 92 ust. 1 Konstytucji. Opłata została ustalona na kwotę 500 zł, nieuzasadnioną ani poniesionymi kosztami jej wyprodukowania (75 zł), ani żadnymi innymi względami. Taka wysokość opłaty pozostaje w sprzeczności z nakazem uwzględnienia rzeczywistego znaczenia karty pojazdu dla rejestracji pojazdu wyrażonym w art. 77 ust. 5 ustawy - Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym w rozporządzeniu ustalającym wysokość opłat za kartę pojazdu należy uwzględnić znaczenie tych dokumentów dla rejestracji pojazdu. Powód uiścił kwoty po 500 zł za wydanie każdej karty pojazdu, a faktyczny koszt jej wyprodukowania wynosił 75 zł, stąd należało od pozwanego na rzecz powoda zasądzić kwotę 425 zł stanowiącą różnicę pomiędzy zapłaconą przez powoda kwotą, a świadczeniem należnym z tytułu poniesienia kosztów wytworzenia karty pojazdu. Żądanie przekraczające kwoty po 425 zł za każdą kartę pojazdu jest nieuzasadnione. Wprawdzie w sprawie zgodności § 1 ust. 1 rozporządzenia z 2003 r. z prawem unijnym wypowiedział się Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, który postanowieniem z dnia 10 grudnia 2007 r., C-134/07 (Dz.U. UE C 64, poz. 15) orzekł, że art. 90 akapit pierwszy TWE należy interpretować w ten sposób, iż sprzeciwia się on opłacie, takiej jak przewidziana w § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 r. w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu, która w praktyce jest nakładana w związku z pierwszą rejestracją używanego pojazdu samochodowego przywiezionego z innego państwa członkowskiego, lecz nie jest nakładana w związku z nabyciem w Polsce używanego pojazdu samochodowego, jeśli jest on tam już zarejestrowany. Postanowienie to ma skutek *ex tunc*, tj. wywołuje skutek retroaktywny, lecz nie jest wiążące w przedmiotowej sprawie. Postanowienie stwierdza niezgodność z prawem unijnym przepisu § 1 ust. 1 rozporządzenia z 2003 r., lecz nie daje podstaw do dochodzenia zwrotu w całości pobranej opłaty, tj. w wysokości 500 zł za kartę pojazdu w oparciu o przepisy kodeksu cywilnego o bezpodstawnym wzbogaceniu. Na podstawie tych przepisów zwrotowi podlegać będzie wartość wzbogacenia ograniczona do wysokości doznanego uszczerbku albo uzyskanej przez wzbogaconego korzyści. Zdaniem przedstawicieli doktryny prawa cywilnego zwrot następuje do wysokości niższej z tych wartości (A. Ohanowicz, *Niesłuszne wzbogacenie*, Warszawa 1956, s. 93; Z. Radwański, A. Olejniczak, *Zobowiązania*, 2008, s. 289). Takie też jest stanowisko Sądu Najwyższego, który w wyroku z 24 października 1974 r. (II CR 542/74, OSP 1976, z. 6, poz. 115, z glosą A. Kocha) oraz w wyroku z 19 marca 2002 r. (IV CKN 892/00, LEX nr 54380) wskazał, że ta wartość jest ograniczona wartością tego, co ubyło z majątku zubożonego i wartością tego, co powiększyło majątek wzbogaconego, a w wypadku nierówności tych wartości, kwota niższa określa wartość bezpodstawnego wzbogacenia. Skoro powód otrzymał kartę pojazdu wymaganą przepisami prawa o ruchu drogowym, to osiągnął korzyść równą wartości tej karty, a odpowiednio wzbogacenie po stronie pozwanej winno być zmniejszone o koszty wydania tej karty, tj. o 75 zł. Zarówno Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia z dnia 17 stycznia 2006 r. (sygn. akt U 6/04, OTK-A 2006/1/3), jak też

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej postanowieniem z dnia 10 grudnia 2007 r., C-134/07 (Dz. U. UE C 64, poz. 15), nie orzekły o sprzeczności z prawem wyższego rzędu ustawy - Prawo o ruchu drogowym. W ocenie Sądu, podstawowy stan prawny dla niniejszej sprawy tworzy art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (tekst jednolity: Dz. U. z 2005 r. Nr 108 poz. 908 ze zm.), w myśl którego producent lub importer nowych pojazdów jest obowiązany wydać kartę pojazdu dla każdego pojazdu samochodowego wprowadzonego do obrotu handlowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Zgodnie z ust. 3 wyżej powołanego przepisu, kartę pojazdu dla pojazdu samochodowego, innego niż określony w ust. 1, wydaje za opłatą i po uiszczeniu opłaty ewidencyjnej właściwy w sprawach rejestracji starosta przy pierwszej rejestracji pojazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. W ust. 4 pkt 2 tego przepisu zawarta została delegacja dla ministra właściwego do spraw transportu do określenia, w drodze rozporządzenia, wysokości opłat za kartę pojazdu. W rozporządzeniu tym należy uwzględnić znaczenie tych dokumentów dla rejestracji pojazdu oraz wysokość kosztów związanych z drukiem i dystrybucją kart pojazdów (ust. 5). W wykonaniu powyższej delegacji wydane zostało rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 r. w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu (Dz. U. z 2003 r. Nr 137 poz. 1310 - dalej rozporządzenie z 2003 r.). § 1 ust. 1 rozporządzenia stanowił, że za wydanie karty pojazdu przy pierwszej rejestracji pojazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej organ rejestrujący pobiera opłatę w wysokości 500 zł. Sąd dodał, że rozporządzenie to zostało uchylone rozporządzeniem Ministra Transportu i Budownictwa z dnia 28 marca 2006 r. w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu z dniem 15 kwietnia 2006 r. Z kolei § 1 wyżej opisanego Rozporządzenia Ministra Transportu i Budownictwa z dnia 28 marca 2006 r. wprowadził za wydanie karty pojazdu przy pierwszej rejestracji pojazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej opłatę w wysokości 75 zł, uwzględniając koszty i nakłady poczynione przez organ na jej wydanie. W powyższym zakresie pomocne mogą okazać się ustalenia poczynione przez Trybunał Konstytucyjny oraz wyjaśnienia przytoczone w ramach sprawy przez Ministerstwo Infrastruktury, a zawarte w uzasadnieniu wyroku TK z dnia 17 stycznia 2006 r. Trybunał Konstytucyjny podkreśla, biorąc pod uwagę również stanowisko Ministerstwa Transportu i Budownictwa, uzupełnione przez jego przedstawicieli na rozprawie, że art. 77 ust. 5 w związku z ust. 4 pkt 2 i 3 prawa o ruchu drogowym uprawnia do twierdzenia, iż przy ustalaniu wysokości opłat za kartę pojazdu należałoby uwzględniać nie tylko koszty druku i dystrybucji kart, lecz także znaczenie dokumentów będących podstawą wpisu danych do karty pojazdu dla rejestracji pojazdu. Sąd zauważył przy tym, że Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 17 stycznia 2006 r. (sygn. akt: U .6/04) uznał, że wyłącznie § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 r. jest niezgodny z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej oraz ustawą - Prawo o ruchu drogowym. Strona pozwana nie została zatem pozbawiona uprawnień poboru sensu stricto opłaty za kartę pojazdu. Zakwestionowana została zaś tylko jej wysokość. Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności przepisu stanowiącego podstawę jej wymiaru z Konstytucją RP. Sąd zwrócił nadto uwagę, że opłata za wydanie karty pojazdu, stanowiąca dokument identyfikujący pojazd, nie ma charakteru podatkowego, ponieważ jej celem jest zrekompensowanie poniesionych przez organ rejestrujący pojazd kosztów wytworzenia i wydania karty. Mając na uwadze treść przywołanego wyroku Trybunału Konstytucyjnego oraz kryteria wynikające z art. 77 ust. 5 ustawy - Prawo o ruchu drogowym Sąd uznał, że wzbogacenie pozwanej dotyczy tylko i wyłącznie kwoty 425 zł. Opłata za wydanie karty pojazdu w kwocie 500 zł była zawyżona, gdyż nie uwzględniała ustawowych wytycznych do określenia wysokości tej opłaty zawartych w art. 77 ust. 4 pkt 2 i ust. 5 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Ustalając wysokość opłaty należy ograniczyć się do uwzględnienia rzeczywistego znaczenia karty pojazdu dla rejestracji pojazdu oraz kosztów związanych z drukiem i dystrybucją karty. Pojazdy sprowadzone przez powoda podlegały jednak rejestracji w Polsce (nikt nie kwestionował, że nie wolno posługiwać się rejestracją zagraniczną) i powinny posiadać odpowiednio krajową kartę pojazdu. Karta pojazdu jest metryczką pojazdu, obrazującą jego historię. Jest dokumentem przypisanym do pojazdu. Skoro więc pojazdy posiadają krajową rejestrację, mają także mieć krajową kartę pojazdu. Zdaniem Sądu, pobranie za taką kartę kwoty 75 zł nie prowadziło do bezpodstawnego wzbogacenia strony pozwanej. Z powyższych względów Sąd stwierdził, że powodowi należy się zwrot nadpłaconej opłaty w kwocie 425 zł od jednego samochodu. Kwota 425 zł stanowi świadczenie nienależne, bowiem, choć podstawa prawna do pobrania opłaty ponad 75 zł istniała, to jednak pozostawała w sprzeczności z prawem wspólnotowym, poczynając od 1 maja 2004 r., a niezależnie od tego była niezgodna z art. 77 ust.4 pkt 2 i ust.5 ustawy - Prawo o ruchu drogowym oraz z art. 92 ust. 1 i art.217 Konstytucji RP. Skoro powód uiszczył 22 razy opłatę za kartę pojazdu zawyżoną o 425 zł, to zasądzeniu na jego rzecz, na podstawie art. 410 § 2 kc, podlegała kwota 9350 zł. Sąd wskazał przy tym, że dopuszczalność drogi sądowej potwierdził ponownie Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 6 czerwca 2012 r. (III CZP 24/12 - Biul.SN 2012/6/8, www.sn.pl) stwierdzając,

że dopuszczalna jest droga sądowa w sprawach o zwrot nienależnych opłat za wydanie karty pojazdu, pobranych na podstawie rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 r. w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu (Dz. U. Nr 137, poz. 1310) przed wejściem w życie z dniem 1 stycznia 2010 r. ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240 ze zm.). O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 kc, zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W niniejszej sprawie termin spełnienia świadczenia - jako nieoznaczony i niewynikający z jego właściwości - biegnie po wezwaniu do wykonania (art. 455 kc). Powód sam wskazał termin spełnienia świadczenia na dzień prawidłowo ustalony przez stronę pozwaną, tj. 14 marca 2012 r. Pismem z dnia 28 lutego 2012r. powód wezwał Starostwo Powiatowe w K. do dobrowolnego zwrotu kwoty pobranej za wydanie kart pojazdu 22 samochodów osobowych, wyznaczając termin 14-dniowy do zapłacenia tej kwoty. Na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 kpc wyrokowi w części uznanej przez stronę pozwaną z urzędu nadano rygor natychmiastowej wykonalności (art. 333 § 1 pkt 2). O kosztach procesu rozstrzygnięto na mocy art. 100 kpc, zasądzając je w pełnej wysokości, skoro powód przegrał sprawę tylko w nieznaczącej części.

W apelacji od powyższego wyroku co do pkt. I w części dotyczącej terminu początkowego naliczania odsetek oraz co do pkt. II powód zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego przez ich wadliwą wykładnię, a mianowicie:

1) art. 90 akapit pierwszy TWE - przepis ten zakazuje pobierania opłat (w tym wypadku nie tylko 425 zł, ale także 75 zł) takich, jak ta przewidziana w § 1 ust. 1 rozporządzenia z dnia 28 lipca 2003 r., która to opłata była nakładana w związku z pierwszą rejestracją używanego pojazdu samochodowego przywiezionego z innego państwa członkowskiego (tak: postanowienie Trybunał Sprawiedliwości WE z dnia 10 grudnia 2007 r., sygn. akt C-134/7). W związku z przynależnością Polski do struktur Unii Europejskiej prawo wspólnotowe ma pierwszeństwo przed ustawami krajowymi oraz rozporządzeniami wykonawczymi. Skarżący również ma prawo bezpośrednio powoływać się na orzeczenia m. in. Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich,

2) art. 481 § 1 i 2 kc poprzez wadliwą wykładnię tego przepisu – zdaniem powoda odsetki ustawowe winny być liczone od dnia obowiązywania nowej regulacji prawnej, tj. od dnia 2 maja 2006 r. (a nie dopiero od momentu wyznaczenia terminu do zwrotu nienależnie pobranej nadwyżki opłaty), ponieważ Trybunał Konstytucyjny orzekł o utracie mocy obowiązującej rozporządzenia z dniem 1 maja 2006 r. i od tego momentu odpadła podstawa prawna świadczenia (a więc na pewno już od 2 maja 2006 r).

Wskazując na powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty 75 zł z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia oraz o zasądzenie odsetek ustawowych od kwoty 9.350 zł od dnia 2 maja 2006 r. do dnia zapłaty, zaś od kwoty 75 zł od dnia 14 marca 2012 roku do dnia zapłaty, ewentualnie o uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy rozpoznając apelację oparł się na w istocie bezspornych ustaleniach faktycznych Sądu Rejonowego, mających uzasadnienie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i zważył co następuje. Apelacja powoda nie jest uzasadniona, a Sąd Okręgowy podziela wywody prawne uzasadnienia Sądu pierwszej instancji, których apelacja ta skutecznie nie podważyła, stanowiąc powtórzenie dotychczas prezentowanego stanowiska, do którego Sąd Rejonowy odniósł się w powyższym uzasadnieniu. Nie jest zatem uzasadniony zarzut skarżącego dotyczący naruszenia przepisu art. art. 90 akapit pierwszy TWE. Przede wszystkim w przepisie tym mowa jest bowiem o podatkach, zaś art. 77 ust. 3 ustawy z 20 czerwca 1997r. Prawo ruchu drogowym (t. jedn. Dz. U. z 2012r., poz. 1137) przewiduje pobranie opłaty za kartę pojazdu, która w przeciwieństwie do podatków jest daniną publiczną o charakterze odpłatnym, a zatem pobieraną za świadczenie wzajemne uzyskiwane przez wnoszącego opłatę od związku publicznoprawnego. Pobierania więc tego rodzaju świadczenia powołany przepis nie zakazuje. Dlatego też nie jest kwestionowana moc obowiązująca powołanego przepisu art. 77 ust. 3 ustawy Prawo ruchu drogowym, a także przepisów ust. 4 pkt 2 i ust. 5 tego artykułu, przewidujących delegację do określenia w drodze rozporządzenia wysokości opłat za kartę pojazdu oraz ustalającego kryteria teje wysokości (znaczenie tych dokumentów dla rejestracji pojazdu oraz wysokość kosztów związanych z drukiem i dystrybucją kart pojazdów). Z powyższych zatem regulacji prawa wspólnotowego

jak i krajowego wynikają podstawy do skonstruowania normy prawnej, na podstawie której istniało uprawnienie do poboru opłaty za kartę pojazdu, której powód żąda obecnie zwrotu w całości (dotyczącej samochodu zarejestrowanego 17 czerwca 2004r.), natomiast brak było ówczesnie regulacji prawnej, która określałaby wysokość tej opłaty (wobec sprzeczności regulacji w tym przedmiocie Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 r. w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu, Dz. U. Nr 137, poz. 1310 ze zm., z prawem wspólnotowym jak i uznania jej przez Trybunał Konstytucyjny za sprzeczną z Konstytucją). Wprawdzie Sąd Najwyższy, jak podnosi skarżący, w uzasadnieniu uchwały z 2 czerwca 2010r. (III CZP 37/10, OSNC 2011r., Nr 1, poz. 2), wskazał, że postanowienie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (powoływane tak przez powoda jak i w uzasadnieniu skarżonego wyroku) odnosi się do pełnej wysokości opłaty za kartę pojazdu w kwocie 500 zł, a nie jedynie do różnicy 425 zł pomiędzy kwotami określonymi w rozporządzeniach z 2003 i 2006 r. Jednak na względzie mieć należy tą istotną okoliczność, że powód dochodzi obecnie w niniejszej sprawie zapłaty kwoty 75 zł. z tytułu nienależnego świadczenia, będącego postacią bezpodstawnego wzbogacenia. Tymczasem strona pozwana ponosząc koszty związane z wydaniem karty nie jest bezpodstawnie wzbogacona, w szczególności, że powyższa kwota odpowiada tymże kosztom, co znalazło potwierdzenie w obecnie obowiązującym Rozporządzeniu Ministra Transportu i Budownictwa z dnia 28 marca 2006r. w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu (Dz. U. Nr 59, poz. 421), a w którym to akcie prawnym (§1 ust. 1) wysokość powyższej opłaty za wydanie karty pojazdu określona została właśnie na kwotę 75 zł. Moc obowiązująca zaś tego Rozporządzenia, co należy zauważyć już tylko na marginesie, nie jest zaś przecież kwestionowana na tle prawa wspólnotowego, ani też nie została zakwestionowana w krajowym porządku prawnym.

Nie jest również uzasadniony zarzut apelacji dotyczący naruszenia przepisu art. 481 § 1 i 2 k.c. Prawidłowo bowiem Sąd Rejonowy uznał, że odsetki od zasądzonej należności głównej są należne od daty upływu terminu wyznaczonego w wezwaniu do zwrotu nienależnego świadczenia. Nie ulega bowiem wątpliwości, że zobowiązanie do zwrotu takiego świadczenia ma charakter bezterminowy, co oznacza, że termin jego spełnienia musi być wyznaczony zgodnie z powołanym przez Sąd pierwszej instancji art. 455 k.c., a więc niezwłocznie po wezwaniu skierowanym przez zubożonego (zob. m. in. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 22 marca 2001r., V CKN 769/00, OSNC z 2001r., nr 11, poz. 166). Przyjęcie koncepcji skarżącego, że odsetki te powinny być należne już od daty obowiązywania nowej regulacji prawnej, tj. od dnia 2 maja 2006 r. (a nie dopiero od momentu wyznaczenia terminu do zwrotu nienależnie pobranej nadwyżki opłaty), ponieważ Trybunał Konstytucyjny orzekł o utracie mocy obowiązującej rozporządzenia z dniem 1 maja 2006 r. i od tego momentu odpadła podstawa prawna świadczenia, prowadziłoby do uznania, że naliczanie odsetek powinno mieć miejsce już od daty zaistnienia bezpodstawnego wzbogacenia, co nie znajduje żadnego jurydycznego uzasadnienia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 kpc, oddalił apelację (pkt I), a o kosztach postępowania apelacyjnego orzekł w myśl przepisów art. 98, art. 99 oraz art. 391 § 1 kpc w związku z § 6 pkt 1 i § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163 poz. 1349 ze zm.; pkt II).